

Kapitel 15.

Til § 48.

Reglen svarer til den danske straffelovs § 208. Indgåelse af ægteskab med nærbeslægtede omfattes af blodskamsforbrydelsen.

Svogerskab er ikke og forventes heller ikke i Grønland at blive absolut ægteskabshindring.

Til § 49.

Reglen svarer til den danske straffelovs §§ 209 og 210, jfr. § 212.

Blodskam har været anset for forkastelig også i tiden, før kolonisationen begyndte. Der synes ikke at bestå nogen væsensforskel mellem grønlandsk og dansk retsopfattelse med hensyn til den kriminalretlige vurdering af denne forbrydelse.

Til § 50.

Reglen svarer til den danske straffelovs § 213, idet der dog ved udeladelsen af den i denne bestemmelse indeholdte aldersgrænse er taget hensyn til de pligter, husherren efter grønlandsk tradition har overfor personer, som er optaget i hans husstand.

Nogen til den danske straffelovs § 214 svarende regel er ikke optaget i forslaget, idet bestemmelsens gerningsindhold omfattes af forslagets § 32 om urigtig erklæring til offentlig myndighed.

En til straffelovens § 215 svarende regel findes i forslagets § 67, stk. 2.

Kapitel 16.

Til § 51.

Reglen svarer til den danske straffelovs §§ 216, 217 og 218.

Grønlandsk opfattelse af kvindens retlige beskyttelse mod seksuelt angreb, som finder sted mod hendes vilje, uden hendes vilje eller gennem misbrug af overordnet eller overlegen stilling eller ved svig, har fra gammel tid i betydelig grad afvejet fra dansk opfattelse.

Voldtægt bedømmes efter traditionel grønlandsk opfattelse ud fra væsentlig andre synspunkter, end det er tilfældet i Danmark. Medens den danske straffelov anser denne forbrydelse for en yderst alvorlig krænkelse, ikke alene af kvindens integritet, men også af et religiøst og etisk begrundet tabu, synes voldtægt efter grønlandsk opfattelse, i hvert fald i vide kredse af befolkningen, at

blive bedømt alene som en legems-, friheds- eller fredskrænkelse.

De grønlandske retter har hidtil vist en vis tilbageholdenhed med hensyn til at dømme for voldtægt, ikke alene af de ovenfor anførte grunde, men også fordi det med den impulsive og ligefremme måde, hvorpå kønslige forbindelser indledes i Grønland, ofte vil være næsten umuligt at afgøre, om et stedfundet samleje har været tiltvunget.

Ikke desto mindre foreligger navnlig fra de senere år en række retsafgørelser, som dømmer for voldtægt. Der har i de pågældende sager været lagt vægt på, at samleje har været gennemført ved anvendelse af vold eller alvorlige trusler derom.

Opfattelsen af voldtægt som en krænkelse af kvindens kønsfrihed er, efter hvad der er oplyst, ved at vinde udbredelse i større kredse af befolkningen.

Forslaget har ikke optaget nogen til straffelovens § 221 svarende regel under hensyn til bestemmelsens ringe praktiske betydning.

Til § 52.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til den danske straffelovs §§ 219, 220 og 223, stk. 1.

Den har til formål at ramme ethvert seksuelt misbrug af en kvindes afhængighedsforhold uden hensyn til den pågældende kvindes alder. Reglen er begrundet i, at flere fremmede efter besejlingsforbudets ophævelse vil kunne forventes til Grønland, og at en ikke ubetydelig del af den i Grønland boende kvindelige befolkning kan forventes at ville opnå ansættelse hos disse fremmede.

Til § 53.

Reglen svarer til den danske straffelovs § 222, jfr. 224.

Der har i hidtidig grønlandsk retspraksis hersket stor usikkerhed med hensyn til den alder, ved hvilken grænsen for adgang til kønsligt samkvem med unge skal sættes.

I en del retssager er personer dømt for at have haft samleje med piger, der var fyldt 14 år. Efter grønlandske oplysninger meddelt den juridiske ekspedition varierer opfattelsen af, hvor aldersgrænsen ligger, fra sted til sted. Opfattelserne fordeler sig omtrent ligeligt mellem 14, 15 og 16 år, ligesom „konfirmationsalderen“ ofte nævnes. Lægelige undersøgelser af grønlandske børn har godtgjort, at piger fra 12-års alderen ikke helt sjældent har haft samleje.